

IV.

MONS PALATINUS.

Na heerlijk grootsch vergromde donderdagen
Der wolken heir om heilig Rome beidt.
Als huurlingtros na fel bevochten strijd.
In tragisch grijs' en esmeralde lagen,
Schijnt 't blauwend Voskisch bergland hen te schragen.
En over Montsorract een schijnsel glijdt
En over de Campagna. — En de tijd
Wordt tijdloos nu, door dag noch plaats gedragen.

De pijnboom groent en staat alom te wacht.
Geluiden zweven. — In de ruimte hangen
Van Hadriaan en Flaviers de klacht,
Van telgen van 't ópbruisende verlangen.

Het altijd levend Roma klaagzingt zacht
d' Onsterfelijken Mensch onzegbre zangen.
